

## [H. C. Hansen.]

Maade. Jeg skal erindre om, at Guldmedaillen blev uddelt, og at næsten straks derefter Ansvar blev gjort gældende over for vedkommende for ufyldstgørende Indsats i Bygningsværket. Derefter synes jeg nok, at hele denne Lovgivning bør mane Medlemmerne til Eftertanke. Det kan være meget rigtigt, at Det kongelige Teaters Forhold nu er blevet drøftet i hundrede Aar, men, synes jeg, det er meget lidt opløftende at tænke paa, at en Drøftelse deraf skulde fortsættes i de næste hundrede Aar.

Det, som har været draget stærkt frem under Drøftelserne af Det kongelige Teaters Forhold, er Spørgsmaalet om Interessen inden for de storkøbenhavnske Kommuner. Naar man se paa, hvad Resultat der økonomisk set er kommet ud deraf til Støtte for den kommende Teaterordning, maa jeg sige, at det frister til at trække paa Smilebaandet. Man giver 100 000 Kr., men man forlanger Billetter for den overvejende Del af Beløbet. Men det kan nu ikke nytte, at man vil forsøge at skubbe Henvisningen til de københavnske Kommuner fra sig og sige, at det øvrige Land har jo lige saa stor, og jeg er nær ved at sige større, Interesse i det Kulturarbejde, der foregaar paa Det kongelige Teater, som de københavnske Kommuner. Det er jo altid saadan, at den, der befinder sig tættest ved Ilden, har lettest ved at brænde sig, og de, der bor nærmest Det kongelige Teater, har ogsaa lettest ved at drage Nytte af den Kulturspredning, som foregaar fra Det kongelige Teater.

Derfor synes jeg, at Storkøbenhavn har vist en alt for karrig Side frem her. Maaske har den Teaterkommission, der har siddet, været for lidt aggressiv og dens Fler-tal for medgørlig over for disse Kommuner, saaledes at Kommunerne har indset, at det, det drejede sig om, var at vende den kolde Skulder til, for saa gav det sig nok; det kan være. Hovedresultatet er i alt Fald efter min Mening blevet meget sløjt.

Det københavnske Forlystelseliv taget som Helhed vinder jo en stor Del af sine Indtægter fra Provinsboere, der kommer til København og ofrer Penge her i Byen. Det maa derfor nødvendigvis indrømmes, at Københavns Kommune paa dette Punkt har visse Forpligtelser. Man kan ikke være blind for, at Det kongelige Teater er en Kulturfaktor, som bidrager til at højne hele Forlystelselivet her i København, Teaterverdenen, Musiklivet o. s. v. (*Jønson*: Over hele Landet!). Ja, over hele Landet, men navnlig i København. Jeg kan derfor ikke

lade være med at se med Misbilligelse paa den kolde Skulder, Teaterudvalget har hentet sig fra Storkøbenhavns Kommuner.

Jeg vil saa gerne fremsætte nogle enkelte Bemærkninger om Forholdet til Statsradiofonien. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte, at det var en Bagatel, der kan blive Tale om at tage af Lytterne. Det er meget muligt, at det betyder lidt, men saa burde det ærede Medlem ogsaa have regnet ud, hvor lidt det betyder over for de københavnske Skatteydere, hvis de skulde give det Beløb, der er Tale om. Selv om man vil sige, at Radiofonien er en Statsradiofoni, saa havde vi dog ingen Statsradiofoni, hvis der ingen Lyttere var. Dengang man byggede Dobbeltscenen paa Kongens Nytorv, havde man Bud efter Lytternes Penge; nu har man atter Bud efter Lytternes Penge og hvorfor? Fordi man her har en Kasse, hvori mange Bække løber. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, det betyder ingenting, men det betyder nu alligevel det Beløb, der er opført her i Forslaget.

Min Stilling over for det foreliggende Lovforslag er ikke, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard synes at mene, dikteret af min Stilling over for mine Vælgere; mange af mine Vælgere misbilliger min Stilling, andre har den modsatte Indstilling. Den Løsning, her foreslaas af Det kongelige Teaters Forhold, vil vise sig ikke at være nogen Løsning, fordi det Budget, der er opstillet, sikkert ikke vil holde. Vi maa huske paa, at Det kongelige Teater i den sidste Sæson har haft fuldt Hus næsten for et eneste Skuespils Skyld. Det kan vel heller ikke nægtes, at der inden for hele Institutionen har været en Tendens til at holde igen med Udgifterne i saa høj Grad som overhovedet muligt, saaledes at Spillerummet mellem Indtægter og Udgifter blev det mindst mulige.

Min Stilling er den, at jeg vil stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag, og hvis det ikke bliver vedtaget, vil jeg stemme mod Lovforslaget ved tredje Behandling.

**Rager:** Da vi havde dette Lovforslag til første Behandling, fremsatte jeg nogle Udtalelser, som viste, at det ikke var med Begejstring, jeg hilste den Ordning, her er Tale om, men paa den anden Side, alt taget i Betragtning, erklærede jeg, at jeg vilde stemme for det foreliggende Lovforslag under visse Betingelser, som er blevet opfyldt.

Det, jeg her tænker paa, er Spørgsmaalet om Pensionsordningen. Der er